

Sygn. akt III PK 25/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa P. K.

przeciwko P. Spółce Akcyjnej w P.

o dopuszczenie do pracy, wynagrodzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 30 września 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S.

z dnia 25 października 2013 r., sygn. akt VI Pa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 345 (trzysta czterdzieści pięć) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 października 2013 r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. oddalił apelację strony pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w S. – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. z dnia 17 lipca 2012 r., którym nakazano pozwanej Zakładowi Chemicznym „P.” S.A. w P. dopuścić powoda P. K. do pracy na poprzednich warunkach i zasądzić od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.431,08 zł tytułem wynagrodzenia.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiodła strona pozwana, zaskarżając go w całości i wnosząc o jego uchylenie i zmianę przez oddalenie

powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów postępowania, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Skarga kasacyjna została oparta na zarzucie naruszenia przepisów prawa materialnego w postaci art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 1 lipca 2009 r. o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców przez błędną jego wykładnię, art. 25¹ k.p. przez jego niezastosowanie i art. 11 k.p. w związku z art. 65 oraz art. 60 k.c. w związku z art. 300 k.p., przez ich niewłaściwe zastosowanie.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, polegającego na rozstrzygnięciu kwestii, „czy w sytuacji, gdy zawarta na czas określony umowa o pracę uległa rozwiązaniu z upływem 24 miesięcy zatrudnienia z uwagi na przekroczenie łącznego okresu zatrudnienia na podstawie kolejnych umów o pracę zawartych na czas określony w okresie obowiązywania ustawy z dnia 1 lipca 2009 r. o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego, to pomimo faktu, że zgodną wolą stron, o której mowa w art. 11 k.p., nie było zawarcie w sposób dorozumiany (przez dopuszczenie do pracy) umowy o pracę na czas nieokreślony, należy przyjąć, że strony zawarły taką umowę (bezterminową) czy też doszło, zgodnie z art. 11 k.p., do zawarcia w sposób dorozumiany umowy o pracę do dnia, do którego miała trwać zgodnie z oświadczeniami stron ostatnia z zawartych przez strony umów terminowych, gdyż zgodną wolą stron nie było kontynuowanie zatrudnienia po tym okresie, a niewątpliwie w przypadku zawarcia kolejnej terminowej umowy na piśmie rozwiązałaby się ona z upływem okresu, na który została zawarta”.

Powód w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od strony pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie i zawierać argumenty na poparcie tego twierdzenia.

W rozpoznawanej sprawie wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż skarżąca wskazała na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występujące w sprawie zagadnienie prawne wymaga sformułowania takiego zagadnienia oraz przedstawienia argumentów prawnych, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Nie istnieje przy tym możliwość stwierdzenia, że w sprawie występuje zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii prawnej prezentowanej przez skarżącego i wyraził swój pogląd we wcześniejszej uchwale, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02). Tego rodzaju sytuacja występuje zaś w sprawie niniejszej. Problem prawny przedstawiony przez skarżącą budził bowiem poważne wątpliwości i był różnorodnie rozstrzygany w orzecznictwie sądów powszechnych i Sądu Najwyższego, w związku z czym zaistniała potrzeba zajęcia w tym przedmiocie stanowiska przez powiększony skład Sądu Najwyższego. Wątpliwości zostały rozstrzygnięte uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2014 r., III PZP 2/14 (niepublikowaną), zgodnie z którą przekroczenie 24 miesięcznego okresu zatrudnienia, o którym mowa w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 1 lipca 2009 r. o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców (Dz.U. Nr 125, poz. 1035 ze zm.), jest równoznaczne w skutkach prawnych z zawarciem umowy o pracę na czas nieokreślony.

Sąd Najwyższy zajął już zatem stanowisko w przedmiocie problemu prawnego sygnalizowanego przez skarżącą, wobec czego nie ma możliwości uznania, iż kwestia ta aktualnie stanowi istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., skoro ujawnione na tle art. 13 ust. 1 ustawy o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego poważne wątpliwości były już przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, który rozstrzygnął je podjętą w powiększonym składzie uchwałą, a treść tej uchwały nie daje żadnych przesłanek do uznania, ażeby można było za trafne uznać stanowisko prezentowane przez skarżącą, że skutkiem przekroczenia 24 miesięcznego okresu zatrudnienia na podstawie kolejnych umów o pracę zawartych na czas określony w czasie obowiązywania ustawy z dnia 1 lipca 2009 r. nie jest związanie stron umową o pracę na czas nieokreślony.

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego, na podstawie art. 398⁹ k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c., należało postanowić jak w sentencji.